

AQUILA

Magazin

AQP

2020. ÁPRILIS

IX. évfolyam 4. szám

Az AQP jogerősen bejegyzett párt.

Az AQUILA Párt (AQP) magazinja
1222 Bp., Zakariás J. u. 3.3620/3274793

www.aquilapart.hu
aquilapart@aqp.hu

A legfontosabb földi érték az ember!

Ön ismét az AQUILA Párt magazinját olvashatja – immár a 9. évfolyam 4. számát. Ebben folytatjuk az AQUILA Párt (AQP) megismertetését. Az összes eddigi szám megtalálható a www.aquilapart.hu, www.aqp.hu honlap [Magazin](#) fülénél. Kérjük, kísérje figyelemmel a honlapunkat, ahol a teljes pártprogram is elolvasható.

Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha meg tudjuk érteni a célunkat, amiért megalakultunk. Támogatásukat reméljük.

Vargáné Pável Márta / AQP elnöke

Szeibert Márton

Koronavírus madártávlatból

Az ember ezernyi elméletet olvashat az interneten a koronavírusról. Sőt, nehéz olyan hírt találni, ami nem erről szól. Biztos mindenki találkozott már ezekkel a témákkal: mesterségesen létrehozott vírus, manipulált gazdasági válság, túlreagált influenzajárvány, ... lehetne sorolni az elméletek halmazát egészen a földanya védekezéséig, ami a stabilitást és az életet hivatott fenntartani. Mivel a felsorolt elméletekhez nincs elég információ a birtokomban, ezért inkább kicsit lelki, filozófiai oldalról közelítek a téma felé, hangosan gondolkodom, hogy egy globális létértelmezés milyen válaszokat adhat nekünk. Függetlenül attól, hogy ki milyen vallásban, vagy bármilyen egyéni hitrendszerben él, az alábbiakat közösen kijelenthetjük:

Az emberi élet olyan, mint egy tengeren hánykódó hajó: néha, amikor szélcsend van, akkor sima és békés minden; néha jó irányból kellő erősséggel fúj a szél, és haladunk a célunk felé; néha ellenszél van; néha pedig olyan vihar, amit alig bír a bárka. Igaz ez egyetlen ember életében, akinek az egyéni céljai hol így hol úgy sikerülnek vagy nem sikerülnek, de igaz a teljes emberi fajra is. Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi helyzet egy a teljes fajt érintő hatás, ami sok egyedet érint, érinthet. A csónakból kitekintve látom a körülöttem habzó tengert, de a rossz idő miatt nem látok messzire. Pedig, ha messzire nézhetnék, látnám a hullámok sokaságát, majd a távolabbi vizeket, ahol már nincs szél, béke van, majd a még távolabbiakat, ahol ismét nagy vihar van.

Ezernyi vihar van az emberiség életének minden percében a föld különböző tájain, hol emberek éheznek, hol háborúk dúlnak, hol egyéb tömeges megbetegedések vannak más okokból. Érdekesség, hogy 2015-ben 57 millió ember halt meg világszerte, ami a 141 millió születést figyelembe véve 84 milliós népességnövekedést jelent.¹ Az emberiség folyamatosan küzd azért, hogy növekedjen, fejlődjön, kiiktassa a robotmunkát, elkerülje a szenvedéseket, betegségeket stb. Ez egy soha véget nem érő szélkergetés. Csak egy példával élve: az új és új gyógyszerek, vakcinák, műtéti eljárások stb. mind-mind nagyon hasznosak egy-egy egyed megsegítése céljából (amit kötelességünk is megtenni józan határok között), de ezzel együtt az emberiség génállománya romlik. Újabb és újabb betegségekkel kell megküzdenünk, és már nem az emberi test küzd a betegség ellen, hanem az emberi társadalom, a tudomány. Ezzel pedig minden egyes egyed teljesen kiszolgáltatottá válik a társadalmi, gazdasági helyzetnek. Ha a rendszer instabillá válik, akkor az egészségügy is instabillá válik, és akkor az ember önmaga már képtelen lesz a védekezésre. És nem mondom, hogy ez rossz, mert lehet, hogy ez egy szükségszerű következménye annak a folyamatnak, amit nem tudnánk más irányba terelni.

Hasonlatosan mondhatjuk, hogy az összes nagy történelmi civilizáció is összeomlott, mikor túlnőtte önmagát. Nem riogatok, ezt nem a mostani helyzetre írom, fogalmam sincs, hogy mennyire inog meg most a rendszer. Teljesen más céloom volt ezekkel a

¹ <https://ourworldindata.org/births-and-deaths>

sorokkal. Tudniillik, hogy érzékeltessem, hogy az emberi lét mindig is bizonytalan volt, és mindig az is marad. Ha semmi más példám nem lenne, akkor egyszerűen azt mondanám, hogy azért instabil, mert a föld magja folyékony, vagy mert nem tudjuk melyik nagy meteor fog halálos csapást mérni a földre, vagy egyszerűen azért, mert az emberi szív, az erek, az izmok, mind-mind egyesével is de összességében pláne egy nagyon összetett és szörnyen finom szerkezetet alkot, ami éppen ezért sérülékeny is. Senki nem tudhatja, hogy holnap fel fog-e ébredni. Ilyen világban élve mi most csak a hajónk közvetlen környezetét figyeljük, a koronavírust. Ez a vírus most egy újabb hullám, ami emlékeztetheti az embereket arra, hogy bizony-bizony, mi valójában egy nagy tengeren hajózunk, ami veszélyes.

A fenti gondolatot csupán azért nyújtottam ennyire hosszúra, mert így próbálom kompenzálni azt a szokást, hogy az életet egy ideális, szép, önmagunk kifejezésére való valaminek fogjuk fel. Nem mondom, valóban sok szépség van benne, és valóban lehetőségünk van arra, hogy megmutassuk azt az énünket, amelyiket akarjuk..., de nem szembenézni az esendőséggel, gyengeséggel, bizonytalansággal, tehát az élet sötét oldalával, az szerintem rossz stratégia.

Sokkal jobb, ha a tagadás helyett elfogadjuk az életet olyannak, amilyen, és a józan keretek között harcolunk azért, hogy az egyre jobb és jobb legyen. Ha elfogadtuk és látjuk, hogy mennyire bizonytalan a földi létünk, akkor utána megnyílik egy csomó lehetőség: egyrészt elkezdhetem keresni, hogy mi ennek az oka, ki is vagyok én, mi az élet célja, létezik-e biztos pont..., másrészt erősebb leszek abban, hogy elviseljem a szenvedéseket, mert tudom, hogy ezek is el fognak múlni, illetve, hogy ez az élet természetes velejárója. Ennek köszönhetően kevésbé sajnáltatom magamat, gyorsabban túllépek a nehéz helyzeteken. A szenvedésnek ugyanis sokszor az a legfájdalmasabb része, hogy önmagamot kínozom a marcangoló önsajnáltatással.

A szerencsésebbek, akiknek van kertjük, vagy akik el tudnak menni sétálni nem a városban, hanem egy természetközeli helyre, nekik most lehetőségük van arra, hogy ilyen szemmel figyeljék a természetet. Látni fogják ugyanezt, mert az ember is a természet része. Láthatják a fákat, akik állva halnak meg. Láthatják a virágokat, akik folyamatos életveszélyben vannak az állatok és emberek miatt, mégis gyönyörűen virágoznak, illatoznak.

Félek tőle, hogy sok embernél a kijárási korlátozások inkább olyan hatást érnek majd el, hogy fejfájásig sorozatokat néznek, de talán lesznek napok, és lesznek emberek, amikor és akik észreveszik a természet igazságait, és ebben megtalálják a saját békéjüket is. Végző soron azonban béke csak abban a szívben marad meg, aki nem csak beletörődik a földi bizonytalanságba, nem csak emberi célokért küzd, hanem aki Illéshez hasonlóan a lágyszellőben észreveszi a Mindenség Urát; abban marad meg a béke, aki ezzel az illési alázattal él, és aki ráébred arra, hogy hol az ő helye az univerzumban. Ilyen lelki magaslati levegőn aztán bármi éri is az embert, háboroghat a tenger, széttörhet a bárka, a lelki béke és öröm sértetlen marad. Erre az öröme hívja az embereket Jézus Krisztus, ezt az örömet élék a szentek, az igazszívű keresztények, és ezt az örömet követjük mi is, sasok.

Lelkiség, irodalom

Pável Árpád

Örömmel jelezzük, hogy lapunk szépirodalmi írótagja, 2019-es „Bennünk élő történelem” pályázatának első díjasa lett. Gratulálunk.

Alább közlünk egy 4 oldalas nagyon humoros cikkét, ami ebben a bezárt időkből nevetésre ingerel.. (Prima munka! A szerkesztő.)

Diagnózis

Így a hetvenedik évemet taposva, eszembe jutott pár gondolat. Egyik nap lányom felhomályosított, hogy irományaim a depresszió tüneteit hordozzák. Ma reggel is ezen gondolkodtam, miközben belerúgtam a küszöbbe. Nem örültem neki, tudniillik, csak egy depressziós nyavalyog ilyen semmiségen. Kb. huszonöt évvel ezelőtt orvoshoz mentem, mivel újra mutálni kezdett a hangom. „Dohányzik”? - kérdezte. Bal kezemen a megmaradt ujjaimat felemeltem, hogy eskü alatt hazudjak, de amikor észrevettem, hogy az orvos a figyelő tekintetét megsárgult ujjaimra fókuszálja, igent mondtam rögtön. Gondoltam elmesélem neki, hogy átkozottul szeretem a zöld diót, ám rájöttem, hogy januárban ez nem lehetséges. Vizsgálat után a diagnózis: „Egy- két éven belül gégerákos lesz” Ez pontosan negyvenöt éve volt. Az ujjaimról annyit, hogy kettő egész egy visszavarrott egy háromnegyed és egy negyed. Ujjaim történetét nem akarom leírni mivel ez csak nekem fáj. Ám röviden nekrológiaként mégis említést tennék. Egyszóval nem ápoltam jó kapcsolatot az ékszíj tárcsával sem párjával, az ékszíjjal. Szóval miután összeszedtem kezem elhagyott darabjait, egy nylon zacskóba tettem, hátha visszavarrják majd pénzzel együtt belegyűrtem a zsebembe. Szomszédom vitt a sebészetre, de előtte megálltunk az első becsületsüllyesztőnél és kértem egy vodkát. A pult mögül előjött egy hölgy kezében az italommal, zsebemből előrántottam a pénzt a zacskóval, majd a pultra tettem. Felsőszolgálat arcáncsíné látványosan megváltozott, pohár a kezében elkezdett remegni majd vésszesen megdőlt és lassított mozdulattal szépen kezdett eldőlni, meghűlt ereimben a vér. Na még csak az hiányzik, hogy kiboruljon. Van elég bajom és még ez is, gyorsan kikaptam kezéből a poharam mielőtt követi a padlóra a felszolgálat. Megvártam, míg rendbe jön és kértem még egy kicsit. Később kimentem a szomszédom kocsihoz és bevitt a sebészetre. Több mint negyven percet vártam, nem hívtak be, de az ital jótékony hatását már kezdtem érezni. Végre behívtak, megkérdezte mi történt, elmeséltem majd a diagnózis: „előbb kellett volna jönnie csak a középső ujját tudom visszavarni. Gondoltam felemelem és megmutatom a középső ujjamat... de se baj, majd ujjaimat visszaraktam most már új helyükre a zacskóba, teszek rá, legyintettem legalább ittam két vodkát. Ma már az sem zavar, hogy ujjaim között jó pár tojás megszökött egészen földig.

Mint tudjuk örökké semmi sem tart, vettem egy cipőt, a cipőnek az a része amiben a fűző van azt a talpa elhagyta, Diagnózis: A kínai cipők ilyenek.

Jó pár évre rá kezdtem úgy érezni, hogy a jobb lábamon futómű problémák jelentkeznek. Diagnózist egy német orvos állította fel: Garancia lejárt csuklok, csak úgy németesen mondta, hogy thausen, ki kell cserélni. Nem részletezem, de a műtét előtti este viccesen megjegyezte, hogy reggel hátra kötjük a sarkát. Később jöttem rá, hogy ez nem vicc volt. Műtét megtörtént és láttam tényleg nem viccelt, betartotta ígéretét. Jobb lábam feje eltávolodott párjától. Azért imádkoztam, hogy menjen tönkre a bal lábam is, csak reméltem, hogy szinkronban fognak alattam

típegni. Fohászom meghallgattatott, újra műtét, de reméltem, hogy most már nem fogom összeverni a bokámat, mint a honvédségnél. Az sem kizárt, hogy lábaim soha nem kedvelték egymást "jobbos" "balos". Pedikűröshöz nem jártam, de elképzeltem, míg másnak a hátuknak dőlve kellett elhelyezkedni, addig nekem az oldalamon, hogy a pedikűrösnek kézre álljon a lábam. Műtét előtt nem vettem be a kábulathozó pirulát, mert ki tudja!!! Túl közel kellett használniuk a szikét az egyetlen jól működő testrészemhez, ami rendeltetészerűen működik. Ha érzem, hogy veszély közeleg akkor legalább eltudok szaladni, habár ez is egy hülyeség, mert nem éreztem semmit és egy lábon nehézkes lett volna megszökni. Műtét közben megkértem a sebészt, hogy mutassák meg a rossz alkatrészt, amit cseréltek. Műtős hölgy a szemem elé tartott egy ping-pong labda nagyságú gömböt, ami úgy nézett ki, amit egy kutya éveig rágcsált.

Mivel észrevettem, hogy évente valami mindig történik, sirámaimmal meglátogattam a legjobb doktornőt. Vizsgálat vizsgálatot követett, Diagnózis: Tüdőmben találtak egy tumort. Na végre, tudtam, hogy az előző orvos tévedett: "ja kérem ebben a korban az ember háta szokott fájni" Még hozzá tette, hogy ne csodálkozzak. Koromra tett megjegyzése frusztrált, nagyon idegesített úgy döntöttem, hogy ehhez a lábon járó neurotoxinhoz míg élek nem jövök. Ámen! Egyszerrel nem jöttem hiába. Majd biopszia légmellel összekötve minden, ami szemnek, szájnak és tüdőnek ingere. Nem részletezem, de három hét múlva dolgoztam. Egy év múlva hasonló tünetekkel kellett felkeresnem a doktornőt. Felvétel, elindultam a megjelölt vizsgálatokra, majd biopsziára. Bementem és mondtam, hogy légmell előkészítésre jöttem. Nevettek, én nem annyira, de a légmell most is összejött. Kimentem, mondtam, hogy nem kell tolókocsi, majd szembe egy ligetes résznél rágyújtottam még a légmell jelentkezésére várnom kellett egész reggelig.

Este egy fiatal nővér keresett, mit hozott kérdeztem, "egy kis szurikát" ha kicsi gondoltam abból nem lehet baj. Szépen leült az ágyam szélére a fecskendő szúrása kész állapotban, a kezében. Megkérdeztem, hogy ne kapcsoljuk e fel a villanyt. "Á dehogy" - mondta, majd kitapogatom, kezemet simogatta vagy a vénámat kereste nem tudom. Ezen gondolkodtam közben finoman belém szúrta tűt félve attól, hogy eltalálja a vénám, sikerült kikerülnie. Tett egy második kísérletet, ez is mellé, most sem tévedett.

Úgy döntött, hogy ha a súlyemelőknek jár egy harmadik kísérlet, akkor neki is. Mit mondjak..

Késő este jött egy testes madám, simogatás helyett csavart egyet a karomon majd zutty bele. Reggel szóltak, hogy műtétre akarok menni. Ha ők mondják!? Mi mászt tehettem volna, mentem illetve vittek.

Újra megtörtént számomra a nagy esemény, majd vissza kellett mennem a kórházba rehabilitáció címén. Itt még történt pár vizsgálat ahol kiderült, hogy magas a koleszterin szintem. Még egy apróság, ami frusztrált, nem igaz szó szerint bepánikoltam, na nem a magas koleszterin szintem miatt, dehogy, nem ez volt a kiváltó ok. Kértek, hogy keressem meg a doktornőt, aki adott gyógyszert a koleszterinemre. Ez eddig rendbe is lett volna de.. Reggel mikor felkeltem és letekintettem fél hat volt, na nem az óra mutatója szerint. Úgy döntöttem a kutyát sem érdeklí a koleszterinem. Ezen az áron nem! Szeretném elmondani, hogy ez eddig egyetlen műtétem sem viselt meg annyira, mint a kapott gyógyszer mellékhatása. Később feleségem mondta, hogy én el akarok menni az Orr-fül gégészetre. Elmondtam, hogy rosszul hallok és nehezen nyelek. Nyeléssel

kapcsolatosan el kell mondanom, hogy rengeteg rosszat kellett már életemben lenyelnem, de ez most más volt. "Dugja ki a nyelvét" majd elkapta és úgy éreztem, hogy nyakkendő méretűre húzta ki. Tiltakozásomat gátolta az, hogy a nyelvem a doktornő kezében volt. Itt is találtak valami oda nem illőt, ami nem a nyelvemhez tartozott. Most, hogy elengedte a nyelvemet gondoltam szólok, de nagy nehezen lenyeltem ezt is. Egyszóval nagyon nem érdekelt már az egész, örültem, hogy nyelvem eredeti helyére visszakerült. Diagnózis: nyelvgyök alatt ismeretlen valami, a bal fülére teljesen siket, a jobb füle ötven százalékban sérült –na, ide sem jöttem hiába.

Tudom, hogy nem vagyok hipochonder, de legalább megbizonyosodtam arról, hogy nem a feleségemnek van igaza, a többi már nem érdekelt. Megkértem a doktornőt, hogy adjon egy igazolást arról, nem alkalmi süket vagyok. Nagyon jó kedvem lett már az sem érdekelt, hogy hallok vagy nem.

Örömöm nem tartott sokáig, mert a diagnózis ellenére lepasszolt a neurológushoz, aki tovább küldött MRI-re. Ott megkérdezték, hogy mi az az ok, amiért ide küldtek. Elmondtam, hogy szag hallucinációm van. Rám nézett furcsa sajnálkozó tekintettel, szinte láttam a gondolatait, ismertem azt a nézést, harmadszorra vagyok nő. Nem rágódtam többet. Harminc perc múlva megkaptam az ezüst kislemezem, életem során a tizenötödiket az aranyig nem jutottam el. Vissza a neurológushoz, aki megjelentette képekben azt, ami a koponyám mögött volt. Kicsit, dehogy, nagyon meglepődtem azon, amit láttam, egy kisebb fehér foltot véltem felfedezni a képen, egy unikornis szarv alatt, akaratlanul végig simítottam a homlokomat, de szarvba, kezem nem ütközött. Doktornő mutatta a leleten a világító foltot, amit már én is láttam, és mind a ketten tudtuk. Tumor. Megkért, hogy mutassam meg a fejem, fordítsam balra. Ezidáig próbáltam szarkasztikusan vélekedni, leírni a történéseket, de ez már nekem is sok volt. Rengeteg kezelést és műtétet éltem túl, de pontosan mit jelent egy daganat az agyban. Elgondolkoztatott, hogy hogyan tovább, nem sokáig töprengtem ezen, na, ja, ilyen az élet, és túltettem magam ezen a kellemetlenségen, mint annyi minden más. Pár perc lehetett elmélkedésem ideje, míg keresték fejemen a szarvat mikor a doktornő megszólalt: Ez nem a maga lelete. Összecserélték, mondta, majd mutatta, hogy nekem nincs szarv a fejemen. Így otthon elkerültem legalább egy sor „diszkrét kérdést” amit a nejemnek akartam feltenni. Most egy másik gondolat vette el a kedvemet. Kié lehet a szarv alatti tumor. Elképzelem, hogy egy beteg megkapta az én negatív leletemet ám később megtudja az igazat. Kettő hét múlva számomra megjött a hivatalos eredmény, hogy semmit se találtak a fejemben. Még egy téves diagnózis. „Cogito ergo sum „-Gondolkozom, tehát vagyok, csak kérdem én mi a frászkarikával, ha nem találtak semmit. Most lett tele lettem az egészszel, mindkét tudómból hiányzik egy darab, immár agyam súlyát sem kell cipelnem, sokkal könnyebbnek érzem magam. Hülye kérdésekre üres fejemmel csak bólogatok és azt hallom meg amit akarok.

Rizmayer Péter

Bosco² és fiai a kolera idején³

(részlet Teresio Bosco *Don Bosco új életrajz*⁴ című könyvéből)

»A félelmetes hír júliusban ért el Torinóba. A kolera beszivárgott Liguriába, Genovában háromezer áldozatot követelve. Torinóban az első esetek július 30-án és 31-én jelentkeztek. A király, a királyné és a királyi ház zárt kocsikban utazott el. A Casalette kastélyba menekültek, a Lanzo-i és a Susa-i völgyek torkolatánál.

A járvány központja Dora falu volt, néhány lépésre Valdoccótól [Torino északi külvárosa a 19. század közepén⁵, itt volt Don Bosco oratóriuma⁶]. Ott, a nyomorúságos házakban és a barakkokban zsúfolódtak össze a bevándoroltak, ez a rosszul táplált és higiénikus lehetőségeket nélkülöző népség. Egy hónap alatt 800 megbetegedés és 500 halott volt köztük.

Notta polgármester felhívással fordult a városhoz: bátor emberekre van szükség, akik vállalják a betegek gondozását, beszállításukat a kórházakba, nehogy a ragály olajfoltszerűen tovább terjedjen.

Augusztus 5-én, Havas Boldogasszony ünnepén Don Bosco is szólott a fiúkhöz. Ígérettel kezdte:

- *Ha ti Isten kegyelmébe öltöztök és semmi halálosat nem vétkeztek, biztosítalak benneteket, hogy a kolera senki sem fogja megkapni közületek.*

Aztán felhívással fordult hozzájuk:

- Tudjátok, hogy a polgármester szózatot intézett a városhoz. Betegápolók és segítők kellene, akik gondozzák a kolerasokat. Köztetek sok a kicsi. De ha valaki a nagyobbak közül úgy érzi, hogy el tud jönni velem a kórházakba és magánházakba, együttesen jó és Istennek tetsző cselekedetet végeznénk.

Még az este tizennégyen iratkoztak fel. Néhány nap múlva másik harmincnek sikerült kikényszerítenie az engedélyt, hogy csatlakozhasson az elsőkhöz, még ha fiatalabbak voltak is.

Nehéz és egyáltalán nem kellemes napok következtek. Az orvosok azt tanácsolták, hogy a betegeket a lábukon masszírozzák és dörzsöljék, hogy erősen izzadt állapotba jussanak. A fiúkat három csoportba osztották: a legnagyobbak a kórházakban és a betegek otthonaiban végeztek teljes idejű szolgálatot, egy másik csoport az utcákat járta, hogy felkutassa az új betegeket, a harmadik csoport (a legkisebbek) az oratóriumban várakoztak, készen minden hívásra.

Don Bosco megkövetelte az óvintézkedéseket. Mindenkinél volt egy kis üveg ecet, hogy aki betegekkal érintkezett, meg tudja mosni vele a kezét.

„Gyakran megtörtént – beszéli Don Lemoyne –, hogy a betegek lepedő, takaró, fehérnemű hiányával voltak. A fiúk jöttek és jelentették Margit mamának [Don Bosco édesanyja]. Ő aztán a ruhatárból adott, abból a kevésből, amije volt. Egy-kép napon belül semmije nem maradt. Az egyik nap egy fiatal betegápoló beszél

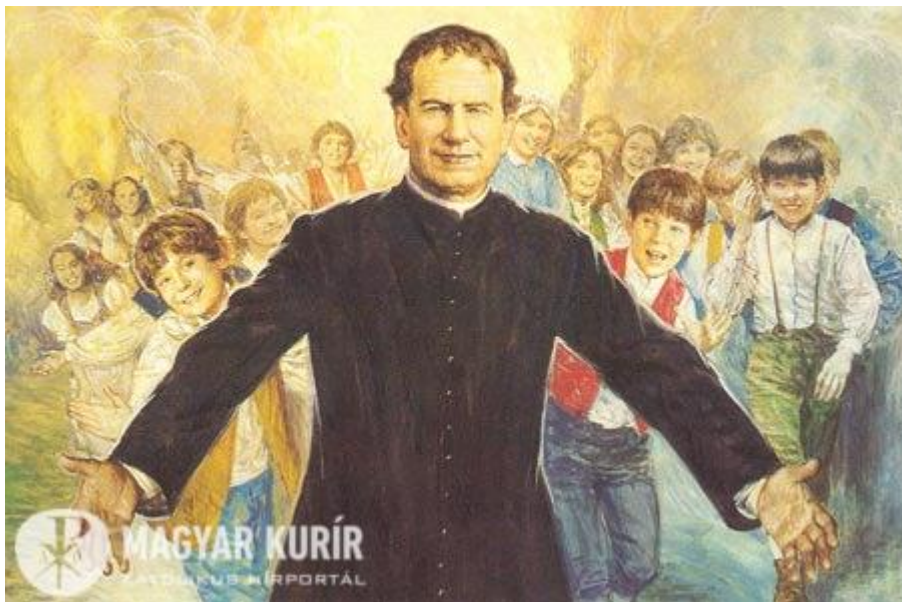
² Don Bosco (1815–1888) Néri Szent Fülöp példáját követve életét a szegény sorsú gyermekek segítésének és nevelésének szentelte. A szalézi rend megalapítója.

³ 1854-ben (forrás: http://www.szaleziak.hu/article.php?t=mit_tett_don_bosco_jarvany_idejen)

⁴ Teresio Bosco: *Don Bosco új életrajz*, Don Bosco Kiadó, Budapest, 2003 (továbbiakban *Életrajz*)

⁵ Forrás: <https://www.magyarKurir.hu/hirek/valdocco-szaleziak-kozpontja-is-varja-ferenc-papat>

⁶ Az oratórium „amolyan templomféle, ahová összegyűjthetem a fiúkat.” (Életrajz: 121. o.); a fiatalok száma ekkor már meghaladta az ezret (forrás: http://www.szaleziak.hu/article.php?t=mit_tett_don_bosco_jarvany_idejen)

Rizmayer Péter)

neki egy betegről, aki lepedő nélkül hánykolódik nyomorúságos fekhelyén. „Nincs valamije, hogy alátegyük?” A jó asszony töprengett egy kicsit, aztán ment, levetette a fehér abroszt az oltárról és odaadta a fiúnak. „Vidd el a betegednek. Nem hiszem, hogy az Úr felpanaszolja.”⁷« Don Bosco fiai közül senki nem lett beteg.

(a jegyzeteket, lábjegyzeteket készítette:

Pável Márta

A MEGVÁLTOZOTT VILÁG MÁSKÉPP KÉSZTET GONDOLKODÁSRA

Magamban azon elmélkedem, hogy mennyire lesz maradandó az a változás, ami most a világot uralja, a félelem a járvány miatt. A bezártságok miatt, a házasságok valós megélése miatt, a gyerekekkel való hosszasan együtt töltött tartalmas vagy üres kapcsolat miatt, mi történik bennük? Hosszasan sorolhatnám mi változik, az a kérdés is felmerül bennem, hogy ezeket a kisebb-nagyobb traumákat hogy kompenzálják egymás közt. Az összezártság, ahogy megélik az emberek mit okoz, merre torzíthat? Meddig fokozódik a hatása, szakítás lesz, válás lesz, gyűlölködés lesz, vagy egymás felismerése értékelése lesz-e? Valami megváltozhat, de meddig tart? Viszont a gyerekek viszonylatában vissza nem térő dolgokat idézhet elő pl. most sok játékra van idő a szülőkkel, ha nem a telefont nyomkodják... Valamint el nem múló dolgokat okozhat, mert az ő kis fiatal életükben ezek nagyon súlyos nyomok, ami nagyon jó is lehet.

Azon is el kéne gondolkozni, hogy az egymás iránti türelmetlenség, a félelem, esetleg kevesebb pénz miatt, mekkora veszteségek érnek. De lehetnek nyereségek is, pl. megélik hogy egymás nélkül nem is bírnák ki. Most örülni kellene annak a váratlan lehetőségnek, hogy a gyerekekkel otthon lehetnek, nem a depresszió kell, hanem próbálják meg a gyerekeknek ezt „ünneppé” tenni, hogy velük vagyunk. Erre eddig nem nagyon volt lehetőségük, ilyen hosszan pláne nem. Ha vége lesz a járványnak, még több munka lesz, mert be kell hozni a kimaradásokat, és a gyerekekre még kevesebb idő lesz, pont ezért is tekintsük ezt most egy lehetőségnek, amit kaptunk. Ne azt nézzük, miért, soha nem tudjuk semminek sem a hosszabb távú

⁷ Életrajz: 193–194. o.

hatását - ehhez picik vagyunk -, viszont minden időt hasznossá kellene tenni, és ki kéne használni a javunkra.

Tegnap néztem egy mutáns időjárásos filmet, hogyan mutálódott az időjárás, amiben egy férfi nagyon jókat mondott. Eddig Ő látta a filmekben a tragédiákat, a cunamit, tájfunokat stb., látta és sajnálta is a síró embereket, de megélni teljesen más, mint filmen látni. Én azt gondolom, hogy ezt a járványt is teljesen más így a bőrünkön megélni, mint „csak” látni, hogy Amerikában vagy Afrikában járvány van. Mi is most a saját bőrünkön érezzük meg. Ez így teljesen más, pont ezért kellene, hogy bennünk valamit végleg elintézzon. Pl. megdöbbenő az is, hogy az állatok visszatérnek azokra a helyekre, ahol az ember annyit nyüzsgött, és nem mertek odamenni, pl. a velencei lagúnák. De látszik az is, hogy tisztul a levegő, hogy az ózonréteg javul, és nem azt mondom, hogy nyugalom van a levegőben, mert az nincs, de valami más az van, amit nem tudok megnevezni, mert erre még nem volt ilyen tapasztalatunk, hogy szót alkossunk.

Látom, hogy a kereskedői szokások is megváltoznak, egy időre rugalmasan alkalmazkodnak. Gondolom, meg akarnak élni, több házhozszállítást kínálnak fel, viszont a ragadozó természet nem szűnik meg, mert elég jól felverték egyesek az árakat. Nem úgy mint pl. a Lidl áruházban, nem voltam már két hete. Most rövid időre mentem be szájmaszkkal, és megdöbbenem, hogy az árak nem voltak magasabbak a két héttel ezelőttinél, helyenként még olcsóbbak is! Ez jól érintett. Hiába a reklám, hogy csak magyart vegyünk, úgy is kell viselkedni a magyaroknak is, pl. bajban (is), az árak tekintetében is. Természetesen nem minden kereskedő kért többet, nem mindenki viselkedik gyalázatosan, de egy része igen.

Megváltozott az is, hogy mit gondolnak az emberek egymásról - persze némelyik ember továbbra sem köszön, a tapló az tapló marad... Viszont érezhető, hogy az emberek egy részének hiányzik a másik. Látható, amikor megörült valaki egy telefonnak - ami máskor idegesítette -, hogy a fiatalok örülnek - ha messziről is -, de

véletlenszerűen össze tudnak valahol futni egymással. Ezek viszont jó érzést keltenek, hogy mégse utálja mindenki a másikat.

Elgondolkoztak-e a tehetősebb, de kert nélküli lakásban lakók most azon, nem kellett volna-e kevesebbet költeni luxus utazásokra, de most ülhetnének a napon a kertben, mégis más lenne úgy bezártnak lenni, nem?

Végezetül, felteszem az óhatatlan kérdésem, mint hittanár, nem is tudok mást kérdezni, hogy mi változott meg a gondolkodásában, milyen lett az istenkép? Rájött-e végre az ember arra, hogy nagyon kevés ideig tartana mindent befejeztetni? Rájöttek-e arra, nem ők urálnak mindent, és mi az, ami kell, mi az, ami haszontalan. (Félek, hogy nem eléggé sokáig tart ez az egész a teljes észhezteréshez...!) Megváltozott-e az a kép, hogy egy kicsit alázatosabb legyen az ember, és gondoljon azokra a végső értékekre is, amik eddig nem számítottak. Nem tudom, hogy eddig eljutottunk-e, nem tudom, hogy elég idő-e ez a járvány ehhez, vagy még kell valami más is a felébredéshez? Részemről nem provokálnám ki. Ezzel úgy vagyok, hogy régen rengeteg kérésem volt az Úrhoz, szinte csak az volt...! Aztán rájöttem, hogy jobban járok, ha azt csinálom amit Ő akar, és akkor nem lesz kérésem, mert amire szükségem van, azt automatikusan megadja. Én ezt javasolnám az embereknek is.

„Nem látjátok? Isten szinte nyomon követ bennünket, hogy megmentsen. Mi pedig menekülünk előle, hogy a vesztünkbe rohanjunk.”

- Szalézi Szt. Ferenc

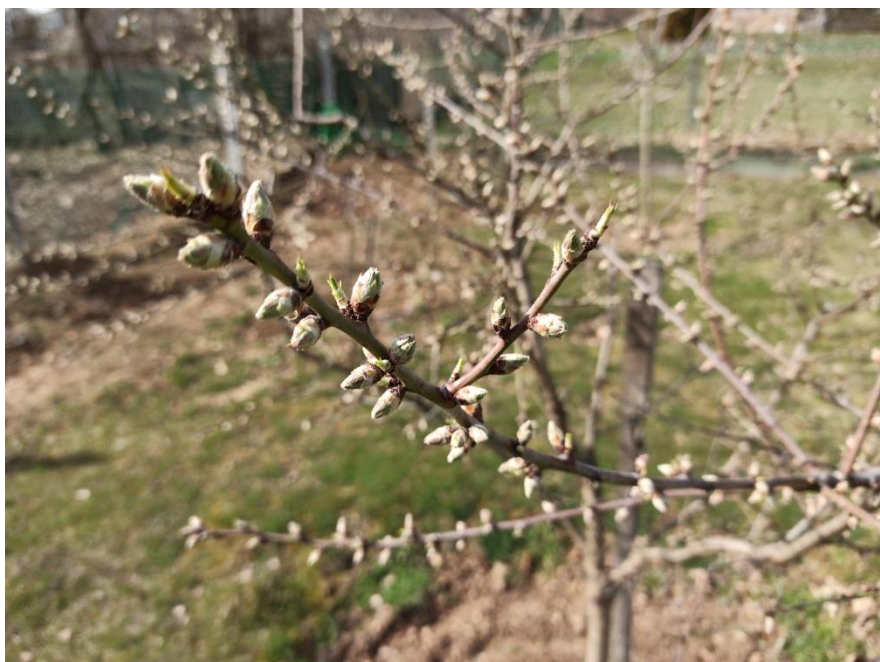
KERTÉSZET

Rizmayer Péter

Édesapám tanácsai

Az időjárás a tavalyi évkezdéshez hasonlóan ismét próbára tesz embert, növényt egyaránt. A hűvös nappalok, a mínuszos éjszakák, majd a hirtelen +20 fokok nehezen elviselhetők. Az idei enyhe tél ismét a kiemelt növényvédelem szükségességét jelzi. A médiában több olyan híradást is hallottam, ahol a gazdák, szakemberek arról számoltak be, hogy a lemosó permetezést idén már kétszer is elvégezték.

A már levirágzott (mandula), és a virágzásban levő kajszibarackfák permetezését kell most elvégezni. A javasolt vegyszerek között kell hogy legyen kontakt általános gombaölő, felszívódó monília-lisztharmat elleni szer + felszívódó rovarölő szer. A

permetezés késő délutáni órákban javallt elvégezni. A permetezéshez két kis praktika:

- A vegyszerkeverést és magát a permetezést is langyos vízzel végzem. A szer jobban feloldódik, nem tömíti el a fúvókát.

- A tartály szűrőjére – a feltöltést megelőzően – felhelyezem a "finomszűrőt". Erre alkalmas például a használt, de nem lyukas női harisnya vagy harisnyanadrág. Ez nagyon sok üledéket megfog.

Nagyon fontos, hogy elkezdjük locsolni – elsősorban az újonnan telepített – növényeinket. Ahogy többször már leírtam, a növényt ki kell tányérozni (sekélyen), így a víz célirányosan hasznosul. A locsolást azért mértékkal végezzük két okból. A túllocsolt növény gyökérzete "kirohad", másrészt elkényelmesedik a gyökérzete és nem hatol a termőföldbe, hanem a felszínhez közel fejlődik.

Az első tavaszi virágok (nárcisz, tulipán) nagyon hálásak és igénylik is a locsolást. Érdeemes kipróbálni, hosszabb lesz a száruk és erőteljesebbek a virágaik. Amennyiben a locsolást megelőzően a földet körülöttük óvatosan meglazítottuk, így jobban befogadja a harmatot, és az egyéb módon érkező nedvességet. Sokáig gyönyörködhetünk bennük.

A Magazin olvasói között (a budafoki lakosok közül) vélhetőleg sokan használják a helyi gombapincészetekből kikerülő letermett gombakomposztot. Ebben igen sok a növények által felvehető értékes tápanyag, és a humusztartalma nagyon javítja a talaj szerkezetét (a kötött agyagos talajt lazítja, a homokot feljavítja) Nagyon ajánlom, nem drága, és a bedolgozásához is csak két dolog szükséges: a jó ásó és a jól ásó, elszánt kertbarát. Akinek nincs lehetősége szerves trágya kijuttatására, annak javaslom a fák alá Pétisót beásni. Ahol tápanyagban hiány mutatkozik (a fa növekedési erénye, lombozata mutatja), ott az N-P-K műtrágya a javasolt.

A leandereket ki lehet már tenni. A beteg gallyakat le kell metszeni, a tetveket szappanos vízzel lemosni. Ez a növény is igényli a tápanyag utánpótlást.

Zöld kincseink környezetünkben

Ebben a részben csak emlékeztetőül, esetleg figyelemfelkeltés céljából felsorolásszerűen említek néhány "zöld kincset". Tágabb környezetünkben fellelhetőek, gyűjthetőek. A gyógyhatásukról javaslom utána olvasással meggyőződni!

Tyúkhúr - általában tavaszi gyomnövényként tekintünk rá.

A járvány miatt nincs itt a kirándulások ideje, de akinek módja van rá, ne hagyja ki a tavaszi friss csalánlevél gyűjtését. Egy igazi kincs, többet róla a füveskönyvekben. Jelenleg nem, de a következő cikk megjelenéséig elkezd a sárga virágú gyermekláncfű virágozni. A levele, a szára, a virága, és ősztől a gyökere is nagy hatású gyógynövény.

Nem utolsó sorban rövidesen – április vége felé – kezd a vérehulló fecskefű is virágozni. A szárának a sárga leve – mértékkal alkalmazva – csak a szemhéjakat

(csukott szemnél) kenegetve hályogot űz és látást is élesít. (Használat előtt feltétlenül utána olvasni, tájékozódni szükséges!!!)

A medvehagyma levél a tavasz friss "fokhagymája".

AQUILA HUMOR

Rákosi autója egy falu főutcáján elüt egy disznót. Rákosi utasítja a titkárát, hogy derítse ki a tulajdonost, és fizesse ki a kárt. A titkár sorra bekopogtat a közeli házakba, sőt be is megy. Telik-múlik az idő, a titkár nincs sehol. Egyszer csak előjön az egyik udvarból, ahonnan muzsikaszó hallatszik. Rákosi ráförmed:

- Hol a fenében volt ennyi ideig? Mit csinálnak odabenn?
- Elnézést, Rákosi elvtárs, én csak az utasításnak megfelelően jártam el, annyit mondtam, hogy "megdőglött a disznó", mire azonnal csapra vertek egy hordót, és azóta mulatnak.

TASZSZ-jelentés a '60-as évekből: A kínai határ mentén békésen dolgozó kombájnjainkra a kínai határőrök tüzet nyitottak. Kombájnjaink viszonzták a tüzet, majd fel szálltak és visszatértek bázisukra.

Ügyvéd: Ugye 3 gyereke van?

Tanú: Igen.

Ügyvéd: Ebből mennyi fiú?

Tanú: Egy sem.

Ügyvéd: És mennyi lány?

Védenc: Bíró úr, kérek egy új ügyvédet!

Rákosi, hogy állítólagos népszerűségét megtudja, titkon beül egy moziba. Épp pereg a híradó, melyben az augusztus 20-i friss kenyeret adják át neki. Behúzott nyakkal, titkon mosolyogva látja, hogy a mozi közönsége felállva, skandálva, tapsolva mondja: Éljen Rákosi! Éljen Rákosi!

Mire a mellette lévő ember rácsap Rákosi kopasz fejére és rákiált:

– Tapsolj, kopasz, mert elvisz az ÁVO!...

Az **AQUILA Párt** 14.981-es számon 2013 márciusában jogerősen bejegyzett párt. Az AQP a kiábrándultaknak, igazmondásra és élhető Magyarországra vágyóknak a pártja, és nem szokványos pártként „pártoskodunk”! Elmondhatjuk, mi Isten akaratából az emberekért vagyunk. *Kérjük, tekintsek meg a honlapunkat – a részletes pártprogramunk is ott* olvasható:

www.aquilapart.hu

Itt minden információt megtalálhat rólunk.

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: aquilapart@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 327-47-93

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, AQP elnöke

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Mészáros Gabriella, Marton Janka, Marton Krisztián, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Párt fogadó órái: szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.